

De heer Dubois,
afgetreden directeur van de Rijkspost-Spaarbank.

AFSCHEID.

Door D. M.

Langs het zonnige dijkje liep ze en keek over het kabelende water, wat blonk als zilver en 't felle zonnelicht. Aan den overkant lag het dorp; het spitse kerkje stak uit met de roode daken van huizen tusschen 't frissche groen der boomen... boomen in belovende pracht van bloesem. Lentebloei en lentegeuren waren rondom; Hedwig van Marken liep verder en keek naar al de bekende plekjes, plekjes waar ze reeds gedooft had, van haar prilste jeugd af, heel haar vreugdelooze kinderjaren waren hier weggedoed in één langen dag. Zij woonde met haar vader al jaren in 't dorp, vader, die er hoofdonderwijzer was. Op school scheen hij 'n goeden man, 'n best onderwijzer, maar thuis verdroeg Hedwig, zijn eenige dochter, zijn nukken. Het gaf aanleiding tot scènes, kleingeestig geknibbel over huishoudgeld en meer dergelijke toestanden. Jarenlang verdroeg ze... schikte ze... plooid ze, in één sleur om te blijven in het dorp, wat ze lief had. Veel kennissen had ze er niet, de menschen mochten haar graag lijden, doch Meneer van Marken! Br... daar moesten ze niets van hebben. En 't plan was door haar hoofd gaan woelen de banden te verbreken... zich los te maken uit dit doodend bestaan. Ze had toch haar akte lager onderwijs... ze sprak goed haar Fransch... speelde piano... neen... ze wilde weg... weg... naar Indië als gouvernante... ze had een betrekking gekregen. Al was ze negen en twintig jaar, dan zou ze toch haar leven veranderen...

Na haar moeders' dood had ze ontslag uit de dorps-school genomen, was in de kleine huishouding, gaf alleen nog Fransche les.

's Middags aan tafel zei ze 't hem. Meestal zaten ze zwijgend, hij moe, kribberig van 't les geven, 't zich goed voordoende op school, dan barstte de bui over zijn dochter los.

Vader... ik wilde u spreken... ik heb een betrekking als gouvernante gekregen," viel ze dien middag met de deur in huis.

De fransche insektenkundige J. H. Fabre, die
binnenkort 100 jaren oud wordt.

Pa van Marken schold juist op 't vleesch wat hij taai vond... liet van pure verbazing een deksel kletterend vallen.

„Wat zeg je... wat wil jij?”

In haar bleek, niet knap gezicht, fonkelden de blauwgrijze oogen, anders zacht starend, een ouwelijke verbiterde trek lijnde om haar mond. 't Blonde haar streek ze uit de oogen.

„Ik blijf hier niet langer... over 'n maand ga 'k heen naar een familie in Indië, als gouvernante... kennissen van onzen dokter...”

Vloekend schoof hij zijn stoel naar achteren.

„Wat 'n dochter... wat 'n dochter! Dat laat een oude vader alleen zitten... al 't geld wat jij me gekost heb hè! Je leeren... je kleeren... je eten... o... wat 'n slechte meid! Maar ga heen... als je maar niet meer terugkomt... ééns er uit... altijd er uit!”

Na dien dag waren er steeds weer scènes voorgevallen... zoodat ze snakte naar 't oogenblik dat ze vertrekken zou. Ze had nog drukke dagen... voor haar uitzet zorgen... afscheid nemen.

En nu brak de dag aan, van haar heengaan uit Holland, wat ze achter liet, zonder prettige herinnering, een wrok in haar ziel over de verloren jaren in 't stille dorp... Ze was van 't dijkje afgedwaald en was den straatweg genaderd. Juist ging de school uit.

'n Paar boerekleuters op klompjes draafden achter juffrouw Hedwig, Mientje van den molen, klein wijs ding greep zachtjes haar hand.

„Juffer...”

„Zoo Mientje...”

„Magge we oe vandoavond gendag komme zegge?”

„Zeker... zeker... om zeven uur hè?” vriendelijkte Hedwig en ze streek over blonde vlaskopjes, nu stond er 'n heel groepje kinders om haar heen met eerbiedig gekijk, sommige zuigend, verlegen op vingers. „Juffer Hedwig van meester, die zoo vër wegging héél naar 'n andere wereld!” hadden ze gehoord.

En 's avonds in 't prieeltje toen ze de zon juist purper rood en violet-goud sterven zag over 't groote weiland...

De heer Bussing,
nieuwbenoemd directeur der Rijkspostspaarbank.

kwamen drie kleuters op klompjesgetrip voorzichtig aan. Mientje van den molen vooruit... voorzichtig dragend een bouquet van lentebloemen, zacht geurend in avondkoelte; 'n afscheidsgeschenk voor juffer van meester...

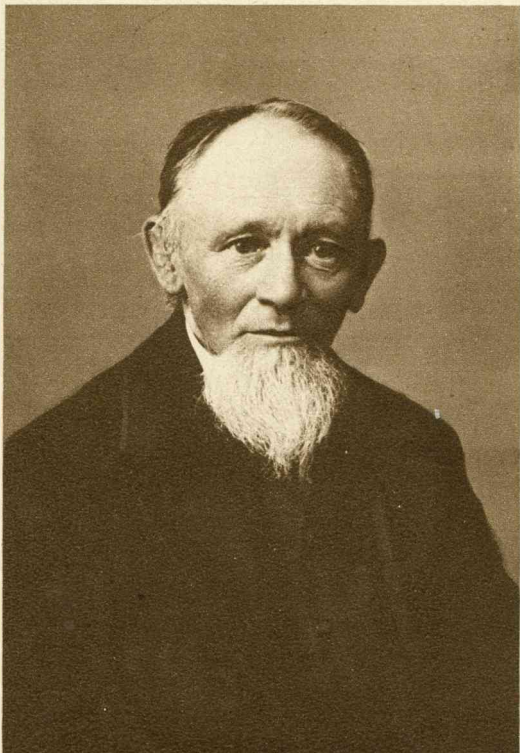
Haar oogen knipten, vól tranen, tranen die vielen langs haar bleek gelaat en welden uit haar hart vól liefde, arm, leeg gebleven door haar eenzaam leven. En gul dankte ze, zoende ze de gebruide wangen, drukte de kleine handjes, lette er niet op of die handjes smoezelig waren. En ze gaf hun chocolade, koekjes, bracht ze 'n eind naar huis. In den stillen avond die nu viel, klonken vroolijk hun stemmetjes... licht scheurend de stilte...

Op een der booten van „de Maatschappij Nederland” onder stoom, gereed om de reis naar Indië te aanvaarden, stond Hedwig van Marken en keek over 't groote water. 't Schip lag daar als gereed tot 'n feestelijk vertrek, glanzend, tintelend in 't gouden zonnelicht. Ze stond alleen. Een paar kennissen uit 't dorp hadden haar gebracht, nu moesten ze van 't schip. Maar haar vader was er niet; onverzoebaar op zijn dochter, die uit zijn egoïstisch bestaan was gegaan en hem achter liet. Maar ze wilde zich goed houden, dapper zijn... ze ging vól illusies naar 't land haar onbekend.

Driemaal reeds had de stoomfluit geklonken, de kapitein en de officieren stonden op de brug. Passagiers liepen heen en weer, sommige vroolijk lachend, andere bedroefd, zich dapper houdend... de meeste vrienden gingen mee tot IJmuiden.

En ze wuifde... wuifde met haar zakdoekje... recht op... flink... ze had nu immers haar zin...? Holland wilde ze niet meer terugzien...

Doch alleen in haar couchette, zakte ze neer, met 't hoofd op 'n koffer, terwijl de dorrende bouquet, 't afscheidsgeschenk van de dorpskleuters, zachtjes haar wangen beroerde... de dorrende bloemen, die trilden door frissche koelte uit 't kleine venster.

De heer B. OLDEKAMP te Meppel, die 50 jaren in dienst was van de uitgevers der Meppeler Courant.
(Foto J. Meyer, Meppel).

Het nieuwbeneemde Kamerlid voor Rotterdam I, de heer Gerritson en een verkiezingsreclame te zijnen behoeve.

De typische wijze waarop hier gebruik is gemaakt van de „moderne” reclame-teekenkunst mag wel eens gememoreerd worden. Het is een gelukkig verschijnsel dat onze teekenaars toonen dat zij ook op dit gebied zich door hunne buitenlandsche collega's niet laten overtroeven.

Henri de Vries als Ansig Arend in Heyerman's „Brand in de Jonge Jan”, geboetseerd door Johan Schmidt, A'dam.